

Ksandr Lajse

ŠNOUBENKA DÁBLA

Skleněný můstek s.r.o.

Vítězná 37/58, Karlovy Vary

PSČ 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Proč Satan přišel do světa lidí? Chce ho zničit? Či chce vytvořit Anti-krista? S těmito myšlenkami přichází i Archanděl Michael mezi obyčejné smrtelníky, aby zabránil návratu ďábla v lidské podobě. Skutečným cílem Satanovy návštěvy je však najít spřízněnou ženu, se kterou se by se nikdy nenudil.

Dívka Lara je dokonalá zástupkyně něžného pohlaví. Její činy se však vzpírají jakémukoliv vysvětlení, její touhy jsou nestálé a komplikované. Přesto si ani ve svých nejdivočejších snech nedokázala představit, co přinese její nová vášeň, kterou je náklonnost k bohatému zahraničnímu podnikateli. Vše, co se kolem něho děje, je podivuhodné, nepodléhá zákonům našeho světa. Nicméně, pro okouzující dívku jsou důležité i jiné věci. Například spokojené manželství. A nyní, aniž chtěla, odhalila nejen všechna vojska pekla, ale také reprezentanty nebe!

Ksandr Lajse © 2019

Skleněný můstek s.r.o. © 2019

Překlad PaedDr. Eva Hořínková

Redaktor Štěpanka Kačerová Lovacká

ISBN 978-80-7534-235-5

OBSAH

I. ČÁST

- 1. KAPITOLA**
- 2. KAPITOLA**
- 3. KAPITOLA**
- 4. KAPITOLA**
- 5. KAPITOLA**
- 6. KAPITOLA**
- 7. KAPITOLA**
- 8. KAPITOLA**
- 9. KAPITOLA**
- 10. KAPITOLA**
- 11. KAPITOLA**
- 12. KAPITOLA**
- 13. KAPITOLA**

II. ČÁST

- 1. KAPITOLA**
- 2. KAPITOLA**
- 3. KAPITOLA**
- 4. KAPITOLA**
- 5. KAPITOLA**
- 6. KAPITOLA**
- 7. KAPITOLA**
- 8. KAPITOLA**
- 9. KAPITOLA**
- 10. KAPITOLA**
- 11. KAPITOLA**
- 12. KAPITOLA**
- 13. KAPITOLA**

I. ČÁST

1. KAPITOLA

Kovová západka cvakla a jakmile poslušný plamínek olízl konec tenké cigarety, schoval se znovu do chromované krabičky zapalovače.

Polina lehce potáhla jemný, voňavý kouř a opřela se zády do koženého křesla, připomínajícího lístek nějaké obrovské květiny. Uklidňující pološero pracovny rušilo jen modravé světlo plochého monitoru počítače. Polinin kočičí pohled spokojeně sledoval pár prvních řádků: „... Když se hovoří o tuzemských svatebních agenturách, na prvním místě se obvykle uvádí nejdražší, stylová a nesporně nejspolehlivější ze všech – „Magic Date International...“.

Sebevědomě se usmála. Ať si kdo chce co chce říká, Váněčka své práci rozumí. Odvede ji pokaždé na jedničku s hvězdičkou. Sepsat a publikovat takovou ódu na čtyřech stranách za nějakých – Polina se podívala, jak je to dlouho, co se dnes ráno rozešli – pět hodin... to je třída. Na tváři se jí znovu objevil sebejistý úsměv. Když jí ho včera večer představili, toho „Váněčku, s kterým se, Polli, těžko domluvíš“, usmála se přesně tak. A přešla do útoku. Vždycky byla přesvědčená, že „teplí“ jsou jen ti muži, kteří v životě zatím nepotkali tu správnou ženu. Ještě se na světě nenarodil takový muž, který by mohl tvrdit, že mu to nejde s Polinou Verni. Ať už vyznává jakýkoliv druh lásky. Dnes v noci se její aforismus už kdoví po kolikáté výtečně potvrdil. A potom ráno, když ji Vá-

něčka líbal, stačilo mu jen připomenout pár řádků, které by pro ni mohl napsat – a vida.

Příjemné vzpomínky ředitelky a jediné neomezené vládkyně „MDI“ přerušil skřípot, který mohl vydávat jediný předmět na světě – selektor. Polina si povzdechla, odhodila nedokouřenou cigaretu do popelníku a čekala, až se ozve zpěvavý hlas Žanečky, oznamující jí návštěvu klienta. Ale selektor zmlkl a nejevil žádné další známky aktivity. Místo toho se otevřely dveře.

Příchozí připomínal nějakého filmového herce, nejspíš Lane Daviese. Samozřejmě, že zahraničního. Hollywoodská bradka, vlasy upravené, jako by právě odešel od kadeřníka stylisty, udržovaná tvář. Nebyl to klasický krasavec, ale... bylo v něm něco, kvůli čemu se od něj nedal odtrhnout zrak a nešlo myslet na nic jiného.

Sebevědomě a zvolna prošel pracovním a usedl do křesla pro návštěvy, aniž počkal na vyzvání. Kožené čalounění zavržalo a tento zvuk Polinu téměř vzrušil.

„Dobrý den...“ řekla a hned se začervenala, jako by byla školačka a plácla nějakou hloupost, když se náhodou ocitla v blízkosti svého idolu.

„Dobrý den,“ promluvil navzdory jejímu očekávání bez přízvuku, „Polino“. Jeho hluboký, sametový hlas jakoby vydával vibrace, které se přenášely přes křeslo, podlahu a pronikly jí až do těla a vzbuzovaly sladký, vábivý pocit kdesi uvnitř. Polině se zdálo, že se vznáší na horské dráze.

„Dobrý den...,“ opakovala, „my se snad známe?“

„Vaše sekretářka Žanna,“ ukázal palcem za záda, „mi řekla vaše jméno. Prosím,“ jediným ladným pohy-

bem vytáhl z kapsy saka blýskající se stříbrnou kartičku a podal ji Polině.

Písmena se jí rozplývala před očima. Ze všeho, co stálo na kartičce, přečetla jen jméno a příjmení: Miktian Bast. Je to tak, jde o cizince.

„Je něco, co mohu udělat... pro vás, pane Baste?“ zvedla Polina zrak k návštěvníkovi a ucítila na rtech na-
hořkle trpkou chuť, připomínají absint. Pelyněk? I když to bylo divné, ta hořkost se zdála být sladkou. V této chvíli mu ze všeho nejvíc na světě chtěla být něčím prospěšná. Čímkoliv.

„Mám něco, co můžete udělat... pro mě, Polino,“ usmál se a ukázal přitom dvě řady ideálně rovných, bílých zubů, „chci se oženit.“

Polinina tvář znovu zrudla. Srdce se jí rozbušilo a tlouklo, jakoby chtělo z hrudi vyskočit. Mezitím vzal pan Bast ze stolu dvěma prsty standardní dotazník a přezíravě si ho prohlížel.

„Ne,“ v jeho sametovém hlase zřetelně zazněl kovový tón, „na to nemám čas.“

Polina na návštěvníka nechápavě pohlédla. Tlukot srdce, horkost a sladká hořkost zmizely.

„Co máte na mysli?“ udiveně zjistila, že se už zase ovládá.

„Toto“, položil pan Bast opatrně dotazník zpátky na stůl, „na toto nemám čas.“

„Bohužel, v tom případě pro vás nemůžeme vybrat vhodnou variantu z naší databáze,“ prohlásila Polina zdaleka ne tak suše, jak by mohla.

„Varianty z vaší databáze mě nezajímají,“ Miktian Bast jí pohlédl přímo do očí a Polině se zdálo, že se na ni svalil obrovský kámen, zpod kterého se dostane, jen když udělá to, co po ní Miktian... pan Bast chce. „Mám

své požadavky. A kromě toho mám peníze. Hodně peněz.“

„A jaké jsou vaše požadavky?“ tíživý pocit náhle pominul. Polina bezděčně hluboce vzdychla.

„Není pro mě důležitá barva jejích očí, vlasů, objem boků a vůbec... celkový vzhled.“

„Copak nechcete, aby vaše vyvolená byla krásná?“ omráčeně se zeptala Polina.

„To není důležité. Když budu chtít, bude krásná. Nejdůležitější je, aby byla zcela nepředvídatelná. V databázi vaší agentury být nemusí. Rozumíte?“ Polina mechanicky přikývla, ale potom ohromeně pohlédla na pana Basta.

„Promiňte, ale věk? Jak by měla být stará?“

„To je jedno.“ Oči Miktiana Basta se začaly podobat dvěma žhavým uhlíkům z vyhaslého ohně; všechno v něm bylo náhle odrazem smrtelné únavy a smutku. „Může jí být čtrnáct nebo třicet. Může být rozvedená nebo vdaná. Je jen jediná podmínka: nesmí jí být víc než třicet pět let. Rozumíte?“

Polina přikývla a Miktian Bast pokračoval: „Když takovou ženu najdete, nic jí neříkejte a předejte mi její údaje a kontakty. Pokud mi bude vyhovovat, bude tím váš díl práce odyt a dostanete...“, obrátil list dotazníku, vysunul z kovově lesklého podstavce masivní pero a napsal na papír několik čísel. Když je Polina uviděla, na okamžik vytřeštila oči. „Pokud mi nebude vyhovovat, budete mít ještě pět pokusů.“

„To znamená celkem šest?“ Polina konečně odtrhla zrak od listu papíru. Jestli byla ještě před minutou připravena odmítnout, nyní...

„Pokud se ukáže, že je všech šest... nevyhovujících, dostanete pětinu té částky. Jako kompenzaci za práci. Vyhovují vám moje podmínky?“

„Žanno!“

Dívka stěží otevřela své krásné oči. Její pohledné tělo bylo uvolněné a spíše leželo, než sedělo na pracovní židli. Dobře formované nožky měla roztažené, jakoby naschvál zapomněla, že je v mini.

„Žanno! Co se děje?!“ Polina sama moc dobře věděla, co se děje... Ale bylo zapotřebí obnovit řád.

„Polino...“ zašeptala dívka. „On... Ten náš klient... Ani jsem... nestihla...“

„Žanečko,“ tvářila se Polina, že sekretářku neslyší, „příště návštěvníky prosím tě předem ohlas, ano?“

Polina nestačila dojít ani do poloviny své pracovní, když selektor vydal své typické, s ničím nesrovnatelné chrčení.

„Jde za vámi... vyšetřovatel,“ sdělila jí rozpačitě Žanna. Polina se nervózně otočila ke dveřím. Vždyť věděla, že to neskončí dobře! Ale že by to šlo tak rychle...

Muž, který se zastavil na prahu, se ostražitě rozhlížel kolem sebe. Aniž chtěla, musela ho Polina porovnávat s předchozím návštěvníkem. Ten druhý se zdál být o něco vyšší, měl o něco širší ramena, ale co se týče vzhledu, rozhodně prohrál s tím, jak jen že se to...

V té chvíli za návštěvníkem zaklaply dveře a muž překvapením přímo poskočil.

„Jdete za mnou?“ zeptala se Polina s úsměvem.

„Já? Ano. Dobrý den. Vyšetřovatel Mečnikov. Michael Mečnikov,“ mávl Polině před nosem průkazem.

„Dobrá. Posadte se,“ ukázala na křeslo pro návštěvy.

Vyšetřovatel se nepřestal ohlížet a posadil se do křesla, předtím ho však preventivně osahal. Polina si sedla naproti.

„Takže... Polino... Nedávno u vás byl jeden člověk... Je to zvlášť nebezpečný zločinec. Říká si Miktian Bast. Pokud víme, momentálně ho zajímají mladé dívky. Snažíme se ho už dlouho polapit, ale...“

„Zločinec? A čeho se dopustil?“ naklonila se Polina zvědavě dopředu. Vyšetřovatel Mečnikov se zarazil.

„To není důležité... To je předmětem utajení. A... my se ho už dlouho snažíme zadržet, ale...“

„Mimochodem, pane vyšetřovateli, zdá se mi, že nemůže být daleko, vždyť tady byl nedávno a pokud...“

„Nepřerušujte mě,“ vyštěkl najednou vyšetřovatel, sklopil oči a promluvil tišším hlasem, „zatím se nám nepodařilo získat přímé důkazy. K tomu potřebujeme vaši pomoc. Souhlasíte, že s námi budete při vyšetřování spolupracovat?“

„To závisí na tom, v čem bude moje spolupráce spočívat,“ sdělila mu suše Polina.

„Nic zvláštního od vás nepotřebujeme,“ vrhl na ni vyšetřovatel rychlý pohled a oči se mu zaleskly, „tady,“ vytáhl z kapsy kousek papíru, „jsou údaje jedné dívky. Hned teď mu je předáte. To je vše.“

„A řekněte mi,“

„Jestli odmítnete, je možné, že budete považována za spolupachatele, nebo možná, že vás Miktian najde dřív... K čemu jsou mu zbyteční svědci?“

Polina pokrčila rameny. Konec konců jí neubude.

„Děkuji vám za ochotu spolupracovat,“ ohlédl se náhle vyšetřovatel, „jestli nemáte nic proti, pošleme informaci přímo teď.“

„Žanečko, volal mi někdo?“ zastavila se Polina, která se vrátila z oběda, u sekretářčina stolu.

„Ne, skoro nikdo.“

„Jak tomu mám rozumět?“ Oběd Polině, sestávající ze sklenice šťávy a z mikroskopické porce ovocného salátu, na dobré náladě nepřidal.

„Dvakrát volal...“ sklopila Žanna své průzračné oči na kalendář, „Rosinskij Ivan, ale nenechal žádný vzkaz.“

„Dobře. Jinak nikdo?“

„Ne. Nevola ani vyšetřovatel, ani pan Bast. Polino, proč mu nezavoláte sama?“

„Do toho ti nic není.“

„Promiňte... Jen jsem si myslela... Je zvláštní, že vyšetřovatel nenechal telefonní číslo. Obvykle rozdávají vizitky, viděla jsem to v kině. A tenhle... je takový nějaký divný... Dokonce se mi zdálo, že mě očichává.“ zachichotala se stydlivě Žanna.

„Dobrá. Pracuj. Když bude někdo volat, spoj mě.“

Pološero pracovny, které dříve přinášelo Polině pocit pohodlí a klidu, ji nyní najednou děsilo. Ale za vytaženými žaluziemi bylo vidět jen šedou moskevskou oblohu, mokré střechy sousedních domů a šikmé kapky deště. Přistoupila ke stolu a stiskla tlačítko selektoru.

„Žanno?“

„Ano.“

„Žanečko, zkus najít na internetu telefon... Zapsala sis, odkud byl vyšetřovatel?“

„Dobře, hned se podívám.“

Někde dole na ulici se pronikavě rozezněl autoalarm. Polina se zaposlouchala. Ne, není to její auto.

Seděla v kuchyni. Na mramorové desce stolu před ní svítila všemi svými hranami sklenice, v jasném, ale

studeném světle lamp. Vedle se leskla skoro do poloviny vypitá láhev rumu.

Polině bylo bídě. Když se dnes během dne pokoušela Žanna spojit s vyšetřovatelem, ukázalo se, že žádný vyšetřovatel Michael Mečnikov ve skutečnosti neexistuje. Po této zprávě se už sama snažila přes své kontakty najít stopy Miktiana Basta. Ne nadarmo bylo v názvu její agentury slovo „mezinárodní“. Jenže cizinec s podivným jménem rovněž ve skutečnosti jakoby neexistoval. A nejen to. Když se dnes pokoušela spojit s dívkou, na kterou ji před dvěma dny předal kontakt falešný vyšetřovatel, ukázalo se, že dívka právě před dvěma dny spáchala sebevraždu.

„Co jsi vlastně zač?“ zeptala se Polina Miktiana Basta, který stál za oknem, bez ohledu na dvacáté první patro bez jakéhokoliv balkonu. Usmál se. „Jsi upír, je to tak?“ natáhla se po sklenici. „Stůj, zastav se...“ lokla si ze sklenice, „nezvu tě dál, slyšíš!“

Noční host se hlasitě rozesmál. Poté mávl rukou a okno se otevřelo.

„Pozvala jsi mě do svého života. To úplně stačí,“ ozval se známý sametový hlas a Miktian Bast vešel do kuchyně. V té chvíli vyklouzla Polině sklenice z ruky a zařinčela. Přivřela oči.

Musím se probudit, probudit se. Polina otevřela oči. První, co uviděla, byl Váněčka, stál k ní bokem. Když se na chvíli otočil směrem k ní bylo vidět, že se mu v očích se lesknou slzy. Módní džíny měl skoro po kolena potřísněné hnědou špínou. Vykřikla, ale Váněčka se ani neotočil: upřeně hleděl kamsi stranou. Vedle stáli ještě nějací lidé, některé znala, ostatní byli neznámí. Potom uviděla Žannu. Choulila se do kabátu, stála vedle Váněč-

ky a Polina si všimla, jak jí objal ramena. Ani na její další vzrušený výkřik nikdo nereagoval.

„Podívej!“ uslyšela vedle sametový hlas Miktiana Basta. Zjistila, že ji celou dobu držel za ruku. „Podívej!“ ukázal.

Očima sledovala jeho prst. V hrobě, kolem kterého stáli ti lidé, ležela ona, Polina Verni. Krásná, jako vždy. Jen místo zlatavého opálení jí tvář pokryla podivná bledost...

„Tak trestám ty, kteří mě zradili!“ usmál se Miktian Bast a stiskl jí prsty. Všechno kolem se začalo rozplývat, jako akvarel, politý vodou.

2. KAPITOLA

Ira pohlédla na nástěnné křišťálové hodiny nepravidelného tvaru a potom opatrně zvedla oči k nezvanému hostu. Seděl v křesle s výrazem, jakoby se právě usídlil na skleněných střepech a napjatě zíral na šatní skříň. Vyšetřovatel z prokuratury. Ira se zachvěla: co když je to všechno kvůli Boriskovi? A teď se začne ptát, odkud vzala obyčejná vedoucí kanceláře peníze na vlastní byt v hlavním městě, jaký má vztah se svým generálním ředitelem, co může říct o finanční situaci Borise Anatoljeviče. A Boris Anatoljevič tady mimochodem bude za čtyřicet minut! Ira se tvářila, že uklízí beztak už čistotou lesknoucí se místnost a znovu pohlédla na návštěvníka v křesle. Vyšetřovatel... jakže se to jmenuje? Aha, Mečnikov... Vyšetřovatel Mečnikov přestal provrtávat skříň pohledem a přeorientoval svou pozornost na obrovskou orientální vázu v rohu. Dívka se rozhodla popadnout býka za rohy.

„Poslyšte,“ otočila se odhodlaně k vyšetřovateli, „nemohl byste to dokončit rychleji? Mám... čekám totiž...“ zarazila se, „nemám čas...“

„Rychleji?“ odtrhl vyšetřovatel upřený pohled od vázy a zaměřil ho na ni. „Tak proč mi neřeknete pravdu? Všechno závisí jen na vás. A na tom, co jste udělala.“

„Jakou pravdu, pořád? Co jsem udělala? Znamená to, že nejste od Borise... O čem to mluvíte?“

„Dobrá,“ zařval vyšetřovatel a nečekaně prudce vyskočil z křesla jako uštknutý, „vy to nechápete? Tak jo,“ zasyčel lře do tváře, „a tohoto člověka znáte?“ Vytáhl z kapsy fotografii. „Znáte?“ Jeho oči se horečnatě leskly.

lře stačil jeden pohled na fotku a hned si uvědomila, jak byla hloupá! Proč jen si myslela, že jde o Borju!

„Poslal vás Boris Anatoljevič?“

„Mě?“ uraženě si odfrkl vyšetřovatel. „Poslal?“ znělo to tak přesvědčivě, až se Ira chtěla omluvit, ale raději se rozhodla držet jazyk za zuby.

Zatímco se dívka dívala překvapeně a nechápavě, host poněkud zjihl. Nejistým krokem přešel zpět ke křeslu.

„Poslyšte...“ zakoktala se Ira, „jestli vás zajímá ten člověk...“

„Ano,“ sdělil jí unaveně z křesla vyšetřovatel, „velice mě zajímá.“

„Povím vám to... Jen... mi prosím slibte, že se o tom nedozví v práci!“

„Samozřejmě,“ mávl rukou návštěvník. „Nedozví. Odkud taky?“ odmlčel se na chvíli. „Takže – kdy a kde jste se seznámila s Miktianem Bastem?“

Ira se chtěla zeptat „s kým?“, ale v tom okamžiku se odkudsi ze stěny ozvalo pronikavě hluboké hučení. Vzápětí stál host uprostřed místnosti a rozhlížel se kolem sebe.

„Co se děje?“ lekla se Ira jeho reakce, i když nemohla zadržet úsměv. „To se ozvaly jen trubky, ten zvuk...“

„Zvuky trubek?“ zeptal se vyšetřovatel naléhavě. Jeho široce otevřené oči se náhle přivřely. „Tak dobře,

trubky, se ozvaly. Je jen otázkou jaké,“ přiskočil k oknu a podíval se dolů do dvora.

„Obyčejné, vodovodní. Baterie ve zdi,“ Ira zapochybovala, jestli je ten vyšetřovatel Menčíkov normální. Ten však nyní již zcela klidně odešel od okna a vrátil se do křesla.

„A jak dlouho znáte Miktiana Basta?“

„Toho na fotce? Ani jsem nevěděla, jak se jmenuje.“

„Ptal jsem se, jak dlouho?“ procedil vyšetřovatel mezi zuby.

Včera večer Iře chcipl její věrný Touareg 2010, nejnovější dárek Borise Anatoljeviče. Protože byl pátek, bylo hloupé čekat nějakou pomoc, a tak se rozhodla dojet domů metrem. Pro Iru, která si odvykla jezdit veřejnou dopravou, bylo metro se všemi hrůzami páteční podvečerní dopravní špičky vskutku děsivým zážitkem. Někde na přestupu, nejspíš to byla Lubjanka nebo Kuzněcký most, ho uviděla. Ne, že by to byl muž jejích snů, to ne... muži s brádkou se jí nikdy nelíbili... Ale už jen když ho letmo zahlédla, pocítila, že ji fyzicky přitahuje. Že, pokud za ním teď nepůjde, celý její život bude beze smyslu – prázdný a zbytečný a Iročka si to do konce života bude vyčítat... A tak se stihla prodrat do jeho vagónu. Když za pár stanic vystoupila spolu s ním, ani jí nevadilo, že má pošlapané nohy a urvané knoflíky. Vystoupal nahoru, nejspíš to bylo u Červené brány a zahrnul do nějaké uličky. Šla za ním, snažila se s ním držet krok a skoro se rozplakala, když zahrnul za roh a neviděla ho před sebou. Vtom se ohlédla a uviděla ho v průjezdu: díval se na ni a usmíval se. Přišla k němu jako ve snu a...

Zkrátka, s žádným mužem jí nebylo tak hezky. Dokonce jí bylo jedno, že je mohou vidět kolemjdoucí... A dnes ráno se probudila ve vlastní posteli a neměla nejmenší tušení, jak a kdy se dostala domů.

„Tak co?“ podívala se Irina s ironickým úsměvem na vyšetřovatele, zasmušile pokyvujícího hlavou, „odsuzujete mě?“

„Neměla jste se poutat k tomu člověku,“ pronesl tiše, s pohledem upřeným na podlahu. „Je mi to moc líto.“ Když zvedl oči, měl v nich skutečně slzy: „ale já ... já musím!“

Na asfaltové cestě, jejíž jeden konec vedl k parkovišti a druhý do průjezdu elegantního výškového domu, ve kterém se přes skleněné dveře rýsoval stolek správce, stál Miktian Bast.

Zaklonil hlavu, ale malé kapičky podzimního deště se nedotkly jeho tváře, jen se rozestoupily do stran, jakoby nad ním někdo držel neviditelný deštník. Ani na jeho obleku nebyly vidět žádné stopy špatného počasí. Osmiletý Chlapec, který stál vedle něj a měl hranatý a vůbec ne dětský obličej, se také podíval nahoru. Něco temného se oddělilo od obrovské budovy a sklouzlo dolů. Oba pozorovatelé sledovali neforemný předmět očima. Avšak když za několik sekund dopadl s tichým vlhkým žuchnutím na asfalt přímo před nimi, ani jeden, ani druhý se nepohnul.

„Tak vidíš,“ povzdechl si Miktian s pohledem upřeným na rozplácle Irinino tělo na cestě, nepatrně přikryté tmavě modrým hedvábným kimonem, které se při letu rozevřelo, „vidíš, že jsem měl pravdu. Od té doby, co je Michael zde, neustále mě pronásleduje.“ Chlapec se k němu otočil a s vážným pohledem pokýval hlavou.

V průjezdu zazněl hluk, rozlétly se dveře a vyběhl z nich jakýsi vyděšený muž ve svetru a v pantoflích. Jakoby nezpozoroval podivný pár, přibližoval se s odpo-rem drobnými krůčky k tělu a pozorně se zahleděl do tváře mrtvé Iry.

Chlapec pozoroval muže ve svetru s rostoucím neklidem a hněvem. Vtom vykročil vpřed a zvedl ruku.

„Přestaň,“ zastavil ho Miktian a položil dlaň na dětské rameno. Chlapec se na něj tázavě obrátil. „Je to jen zdejší vrátný.“

Klaply dveře - vystrašený a promoklý správce se schoval v průjezdu.

„Musíš si zavolat,“ pronesl suše Miktian. Chlapec se před něj postavil jako na povel. Miktianova ruka něžně pohladila dětskou tvář, potom se obrátila dlaní nahoru a začala se zvedat. Chlapec se začal vznášet za rukou jako přivázaný. Když se dostal na úroveň Miktianových očí, otevřel ústa. Uvnitř se v úplné tmě otáčelo svítící kolo, tvořené z několika zelených jisker.

„Už dlouho zabíjíš nevinné lidi?“ Chlapec, kterému byla zdánlivě adresována tato otázka, se ani nepohnul, přesto se z černého otvoru jeho úst ozval hlas, který by jistě poznala Ira i Polina.

„Nevinné?“ uslyšeli nervózní smích vyšetřovatele Menčikova. „Vím, proč jsi sem přišel, Miktiane! Udělám všechno, abych ti v tom zabránil! I kdybych měl zabít každou dívku, s kterou jsi jen promluvil!“

„Výborně,“ usmál se Miktian kysele. „Já zas ale ohlásím tvým nadřízeným, že už se z tebe stává obyčejný maniak.“

Za okamžik se chlapcovo tělo ohnulo, zelené jiskry vyletěly ven a zanechaly po sobě ve vzduchu blýskavé stopy. Chlapec se zalykal kašlem a klesl zpátky na zem.

„Myslím, že mu připočítám i týrání dítěte,“ pronesl Miktian zasmušile. U průjezdu s houkáním zastavilo policejní auto a dva mladí policisté v neprůstřelných vestách zvolna přistoupili k mrtvole. I oni se chovali, jakoby nikoho dalšího neviděli.

„Mimochodem,“ pohlédl Miktian na Chlapce, který se už vzpamatoval, „myslím, že je nejvyšší čas ukázat mi sestřičku té zesnulé. Tu, kterou jsi mi doporučil, pamatuješ?“

„Nechápu,“ chlapcův hlas by se mohl zdát dětský, kdyby nezněl chladně a ocelově, „proč bylo vůbec nutné obracet se na agenturu, když...“

„Když mám tebe?“ usmál se Miktian. „Nudil jsem se. A kromě toho, tak přece jednají lidé, že?“

3. KAPITOLA

Sklo od podlahy až ke stropu vedle stolku vypadalo jako zrcadlo, ačkoliv to ve skutečnosti bylo způsobeno rychlým podzimním stmíváním venku a jasným světlem uvnitř kavárny.

„Tak co, Laro, kdo to bude dnes?“ přidržely tenké prstíky, s dlouhými, nalakovanými nehty, brčko. Snažily se vylovit z poháru lístek máty. Ta, které říkali Lara pokrčila neurčitě rameny, urovnala si krátkou koženou bundu a přitáhla k sobě kabelku. Kvůli vtíravé, únavné hudbě nebylo v místnosti slyšet, jak se rozepnul zip. Na stole se objevilo osm vizitek složených do vějíře.

„Hned se na to podíváme,“ upravila si Lara jasně červenou arafatku, uvázanou jako šálu a začala míchat kartičky. „Takže... dnes je tím šťastlivcem,“ poslepu vytáhla z hromádky stříbrný obdélník, „Miktian Bast“.

„To je dost divné jméno...“ lístek máty, přimáčkнутý kouskem ledu, přestal být zajímavý. „Kdo to je?“ upravila si Lařina kamarádka pramen vlasů, který jí padal na opálený spánek, a naklonila se dopředu.

„Můj nový klient,“ pronesla dívka lhostejně. Pozvedla ke rtům svůj pohárek, přičemž jí sklouzlo skoro až k lokti po tenké, obnažené ruce několik nejrůznějších náramků, „objednal si design interiéru svého nového domu. Tři patra totální nádhery bez absolutního kousku vkusu přímo v centru města.“

„Jak dlouho se znáte?“ kamarádka se snažila vnést do hlasu aspoň trochu lhostejnosti, ale vůbec se jí to nedařilo.

„No, včera jsme se setkali, prohlédli si dům a dnes mi zavolal a pozval mě na rande,“ usmála se Lara a opřela se do nízké zadní opěrky křesla.

„Jako designérka to máš dobré...“ povzdechla si kamarádka. „Ale u nás, ať si vezmeš kteréhokoliv kluka, všichni jsou totální teplouši. V krajním případě – bisex. No, mohlo by to být ještě i horší... Je to prostě jen porucha. Ne, kamarádit se s nimi dá... Dokonce je to i super... Jen... Vypadá to, že je okolo plno lidí, ale zašoustat si není s kým.“

„Aby si holka mohla vybrat muže, musí být z čeho vybírat,“ zasmála se Lara a odhrnula si vlasy dozadu, avšak husté a neposlušné tmavé prameny jí hned znovu padly na ramena. „To vždycky říkala naše máma mně a sestře. Mimochodem, nesmíš se příliš vázat, pokud vůbec. Ale sestřička jaksi neposlechla. Teď je všemi smysly závislá na svém nadříceném. A ten starý kanec je ještě ke všemu ženatý... Zkrátka, holka je v tom až po uši.“

U stolu se tiše, jako přízrak, objevil číšník. Dva tenké pohárky se zmrzlinou se ladně přemístily z podnosu na stůl.

„Ono když se moc chce a přitom to nejde...“ kamarádka nestačila dokončit zásadní myšlenku.

„Vteřinku!“ ohrnula Lara rozhořčeně nosík a obrátila se k číšníkovi. „To je citrónová?!“ zeptala se a rýpla lžičkou do zmrzliny.

„Jahoda s citrónem,“ upřesnil číšník.

„Mám alergii na citrón!“

„Sama jste si to objednala... Tady: jahoda s citrónem,“ ukázal jí číšník lhostejně svůj blok.

„To je mi jedno! Vyměňte mi to!“

„A jakou byste chtěla?“

„To je jedno. Ale bez citrónu.“

„Vanilkovou s karamellem?“

Místo odpovědi ho provrtala pohledem a číšník se vzdálil.

„No, a teď zase na půl hodiny zmizí!“ vylovila Lara z kabelky mobil. „Ale zatraceně! Už mám zpoždění! Musím běžet!“ vyskočila, prohrabala kabelku a hodila na stůl několik zmačkaných tisícovek. „Hotovo, zlatíčko, mizím!“ Dívky se políbily. „Zavolej, napiš, dej vědět!“

„Ahoj, ahoj!“ odpověděla kamarádka s povzdechem, provázela ji pohledem a také vstala od stolku.

„Promiňte, to je za vaši objednávku?“ zeptal se číšník dívky, která si už zapíнала kabát, a ukázal na peníze, které tam nechala Lara.

„Ano,“ přikývla.

„Prosím,“ vzal dvě bankovky a podal jí zbylé tři. „Tady je nazpět.“

Místo, kde si s Miktianem domluvili schůzku, bylo vzdálené deset minut chůze od kavárny. Musela jen projít boční dlážděnou uličkou, přejít přes Tverskou a sejít po ní směrem k náměstí. Název si sice nezapamatovala, ale říkal, že ve výloze kavárny bude aztécký bůh a kaktus. Lara se usmála. Kaktus.

Světla reklam a pouličních lamp zářily různobarevnými odlesky na černých bocích auta, pokrytého kapkami nedávného deště. Auto zastavilo u chodníku jako zvíře, připravené ke skoku. Zdálo se, že stačí vteřinka a vyrazí z místa, dokonce bez ohledu na to, že nemá řidiče – obrovské, černé zvíře neznámého druhu.

„Nepřišla,“ konstatoval Miktian a melancholicky točil klíči na prstu.

„Já vím,“ ozval se zezadu dětský hlas.

„Tak proč?“ v Miktianově hlase nebyl znát hněv, spíš údiv, ale ani ten nezněl nepříjemně.

„Šla sem...“ stál nyní Chlapec už před ním, „a potom se najednou otočila a vydala se na druhou stranu.“

„Snad v tom nemá prsty Michael? Vzpomínám, že sliboval...“ klíče se naposledy otočily, schovaly se v pěsti a zmizely. Jen suchý obdélník na asfaltu zbyl na místě, kde předtím stálo auto, připomínající zvíře, ale i ten brzy zmizel.

„Nejspíš to nebyl on.“

Miktian Bast zvedl tázavě obočí.

„Došla až na náměstí vedle pomníku. Tam na ni čekal nějaký mladík s květinami. Odešli spolu do kina,“ poreferoval Chlapec.

„Úžasná žena!“ usmál se Miktian navzdory očekávání.

„Ale proč jste na ni nezapůsobil tak, jako na...“ zavibrovalo železo v chlapcově hlase, „jako na ty ostatní?“

„Protože to tak chci!“ odsekl. „Protože ona není jako ty ostatní. A já chci, aby šlo všechno přirozenou cestou,“ dodal už mírněji.

„A co bude s Michaellem? Dříve nebo později se do toho začne plést, a potom...“

„Už je dávno na čase promluvit si s ním osobně,“ zrekapituloval Miktian.

Lampa připomínala petrolejku o to víc, že byl její podstavec natřen tmavým lakem a vrhala teplé žlutavé odlesky na cihlovou stěnu a bledou, hubenou tvář Michaela Mečnikova. Vyšetřovatel prokuratury, nebo co

vlastně skutečně byl, se díval zamračeně přímo před sebe. Chvilími tiše pohyboval rty, vraštil obočí a mohlo se dokonce zdát, že hovoří s načatou lahví brandy, stojící před ním.

Zátka, vyhozená rychlým pohybem palce, se skutálela přes barový pult a zastavila se až nárazem o pивní tácek s nápisem „All-time bar“, který nechal někdo na pultě. Červenohnědá tekutina zaklokotala ve sklenici a nechala na jejích stěnách šmouhy, které mohly vyvolat spíš představu o něčem mastném, než o drahém alkoholu.

„Bar na věčné časy – ó, jak sentimentální!“

Michael si povzdechl a ohlédl se. Vedle pultu stál Miktian Bast. Celý jeho vzhled napovídal, že se mu daří a teď by si rád popovídal.

„Proč jsi... ke mně... přišel?“ Michaelův hlas prozrazoval, že to není první láhev tento večer, která stála na pultu před ním.

„Neboj se!“ rozesmál se Miktian, „nejsi přece žena. Nemůžu od tebe chtít to, co od nich,“ úsměv na chvíli ztuhl. „Ale jestli tě budu potřebovat, věř mi, že tě ke mně přivedou!“

„Přivedou?“ zaleskly se Michaelovy oči, „mě?“ zvedl se v celé výšce, narovnal ramena a zdál se být ještě větší.

„Myslíš si snad, že za vraždu zcela nevinné dívky tě pohladí po hlavičce a povýší?“ pronesl škodolibě Miktian. Ta slova působila na Michaela jako by mu nečekaně vyrazili dech. Klesl na židli a sklonil hlavu.

„Ano, zavraždil,“ vychutnával si Miktian ta slova jako víno, dokonce si uspokojeně mlaskl. „Zabil. A tvrdils, že zabiješ znovu. Nebo snad ne?“ usmál se přezíravě.